

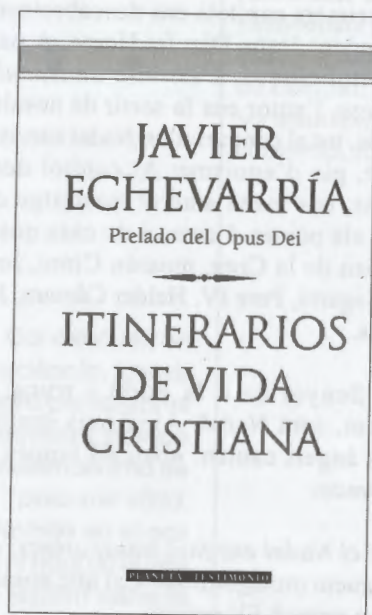
un fet que es pugui relegar al passat: el nostre avui i el futur del món són il·luminats per la seva presència», ens ha dit el Papa. És Ell, Jesús, qui ens diu: «veniu a mi tots els qui esteu cansats i afeixugats»».

El bisbe Joan a l'últim paràgraf de l'obra ens dona la seva felicitació nadalenca: «La meva felicitació de Nadal és una pregària que demana per a mi i per a tots els qui estimo, il·lusió per Jesús».

Francesc Lladós i Pastallé

Itineraris de vida cristiana

Javier Echevarría
Planeta -Testimonio
Barcelona 2001, 268 pàgines

De nou ens trobem amb un llibre de monsenyor Echevarría, amb una intenció ben clara expressada a la presentació: Com a sacerdot se sent empès a contribuir a la gran renovació de la fidelitat a Jesucrist que ha suposat l'any jubilar i l'inici del tercer mil·lenni del naixement de Jesús.

Podríem preguntar-nos amb cert escepticisme si encara cal escriure més llibres sobre la vida cristiana; simplement la lectura d'aquest ens en donarà la resposta: a cada època l'Església té el deure-neguit-delit de donar a conèixer el Crist i els itineraris per trobar-lo i arribar finalment a la felicitat promesa que batega com una inquietud constant al fons del cor de cada persona. L'autor apel·la contínuament aquest anhel.

Des de l'inici el llibre s'obre com una gran via —diversos itineraris, drecceres, pistes...— a l'esperança que prové de la coneixença de ser fills de Déu. Això —que Déu és Pare; més encara “el meu pare”— que ho hem après els cristians de petits —si més no quan algú ens va ensenyar el parenostre—, o de grans —tant se val—, però que molt sovint el cristià no ho ha assimilat, és l'arrel que inspira aquest llibre i que n'emmarca tot el contingut. El lector trobarà una bona bafarada d'aire pur —que omple els pulmons espirituals— des del primer capítol en què enfoca la grandesa d'un Déu que ens estima amb la tendresa més pura de la seva paternitat infinita i inabastable. La religió vista des d'aquest angle resta a anys llum de la visió negativa, paorosa, que circula sovint pels carrers, pels diaris i mitjans de comunicació. Al costat de la paternitat de Déu, l'autor col·loca la poquesa humana, l'egoisme, la injustícia, la manca de valor personal, que qualsevol home i dona honorats veu en ell o en ella mateix, queda però guanyat i depassat per l'amor d'aquest Pare que només ens demana voler ser tractats com a fills.

L'ànima s'eixampla amb aquesta visió del Pare que li demana la caritat d'estimar-lo, de deixar-se estimar, i entrar en la intimitat divina. Només aquest primer capítol ja és un tast prou contundent del clima interior del cristià a què ens convida el llibre.

Arrelat a la filiació divina, monsenyor Echevarría pren força per parlar sense embuts de l'Església, de la unitat, de la fidelitat, de la responsabilitat del cristià en sentir-se'n membre, del dret-deure de difondre el missatge d'amor que és el cristianisme, de les virtuts cristianes i de la justícia social.

Itineraris de vida cristiana —títol que recorda aquell altre escampat arreu del món, *Camí*, del beat Josepmaria Escrivà de Balaguer, del qual se sent en deute— no és un llibre narratiu, ni descriu un procés de superació espiritual pas a pas. Al llarg de les més de dues-cents cinquanta pàgines Echevarría s'acosta a això que ell anomena “itineraris” i que el lector veu com reiterades invitacions o crides, mogut per l'Esperit, a un seguiment del Crist en les diversíssimes activitats en què es mouen els homes i les dones d'aquest nou segle. Aquestes crides, amb múltiples matisos i força, impel·leixen al compromís personal; no deixen el lector —no poden deixar-lo— indiferent ja que, per una via o per una altra, l'atracció de l'amor de Déu hi és present i demana una resposta a la subjectivitat del lector.

Monsenyor Javier Echevarría no ens presenta un llibre “espiritualista”, individual, “intimista”, tancat en una felicitat subjectiva i aïllant —que seria una aberració de l'amplitud de l'amor de Déu—, sinó que obre —fa esclatar— la intimitat, la pregonesia i l'acostament del Déu Pare a una humanitat il·limitada, a una donació als altres, al proïsme, en les seves necessitats i mancances. I és per això que ens trobem davant d'un

llibre exigent, que ens obre el panorama de la misericòrdia divina en un ambient festiu, alegre, feliç perquè Déu és Pare, però no deixa de recordar i d'estimular la donació pròpia per fer extensiu aquest amor de l'Esperit que el lector pot experimentar i al qual s'hi sent cridat i atret.

Potser la difícil però trobada combinació d'aquest llibre rau en aquesta duplicitat: la magnanimitat de Déu que ens acull, que ens perdona, i l'exigència d'una resposta adequada, generosa, en la vida diària.

L'autor és ben conscient de les dificultats pròpies del moment en què l'ha tocat viure i així ho expressa al llarg del llibre: l'estat de benestar que alguns tenen —un benestar aparent i ple de contradiccions, com ara la manca de l'amor pels fills, per la família; la creixent necessitat consumista egòlatra i insatisfactòria...— i la migradesa de la resta; la falta de valors autèntics; l'educació condescendent o absentista; l'escàs sentit de la fidelitat humana —al matrimoni, per exemple— i el baix sentiment de la unitat de l'Església, la manca de fraternitat eclesial, la poca consciència dels laics i sacerdots de ser Església; la projecció d'esquemes humans a la comunitat eclesial. Per tant, perquè és conscient de tot això, dona llum sobre aquests problemes, estimula i empeny amb esperança al compromís cristià personal.

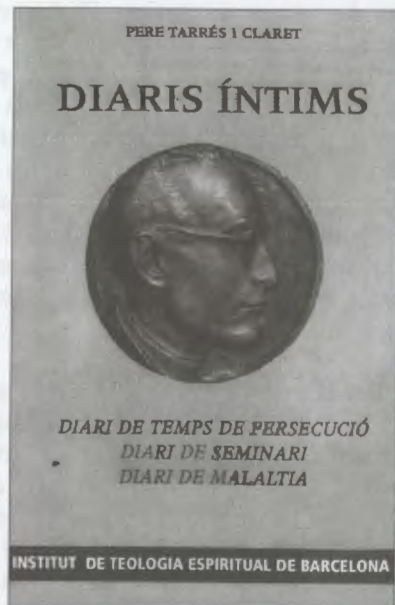
Javier Echevarría va néixer a Madrid l'any 1932. De 1953 a 1975 va col·laborar estretament amb el beat Josepmaria Escrivà —després amb monsenyor Álvaro del Portillo— en l'extensió del missatge de la Prelatura de l'*Opus Dei* arreu del món. N'és el prelat des de 1994, després de la mort de monsenyor del Portillo, primer successor del Fundador. Viu a Roma des dels anys cinquanta i hi ha viscut de prop moments històrics de la vida de l'Església: el Concili

Vaticà II, els pontificats de Pius XII, Joan XXIII, Pau VI, Joan Pau I i Joan Pau II. Va ser ordenat bisbe pel Sant Pare el gener de 1995. Ha viatjat arreu del món en viatges pastorals i de catequesi; ha mantingut un diàleg ecumènic amb persones i pastors de diverses creences i cultures.

Guadalupe Ortiz de Landàzuri i Busca

Diaris íntims

Pere Tarrés i Claret
Institut de Teologia Espiritual de
Barcelona
Esin (Casals)
Barcelona 2000, 253 pàgines

L'editorial Casals ha fet un bon servei a la literatura sobre temes d'espiritualitat i a la història de l'Església a Catalunya publicant

diverses obres sobre la figura del Servent de Déu Dr. Pere Tarrés i Claret, ben conegut metge, fejecista i sacerdot. També ha donat a la llum pública algunes de les seves obres, com l'edició íntegra del *Diari de guerra* i, ara, dels anomenats *Diaris íntims*. Aquesta és un obra cabdal, mirall de l'ànima del sacerdot de santa recordança, manresà de naixement i incardinat a la diòcesi de Barcelona.

El dia 31 d'agost del 2000, a la parròquia de Sant Vicenç de Sarrià es va fer una celebració d'acció de gràcies amb motiu del cinquantè aniversari del traspàs de Pere Tarrés. També se celebraven els vint-i-cinc anys del trasllat de les seves despulles mortals a la mateixa església, d'on va ser consiliari de l'Acció Catòlica Femenina del 1945 al 1950. La nombrosa representació del clergat secular que vàrem concelebrar en aquell dia —sacerdots que admirem aquell infatigable apòstol de la joventut, de la Federació de Joves Cristians de Catalunya, i ens hi encomanem— érem presidits pel bisbe auxiliar emèrit de Barcelona Mons. Ramon Daumal i Serra, que havia estat vicari de Sarrià. Les paraules de la seva homilia manifestaren de manera planera i cordial —com ell ho sap fer— el testimoni d'admiració vers la personalitat del seu company de treball pastoral, Pere Tarrés.

El mateix bisbe Daumal ha escrit el pròleg del llibre que presentem. Ell ens explica que aquest «no fou escrit per ésser publicat. Escrivia perquè així l'hi havia indicat o manat el seu director espiritual, el P. Joaquim Serra, felipó, víctima de la malaurada guerra civil», és a dir, de la persecució religiosa desencadenada en la guerra civil. D'aquesta consideració en treu el consell: «Llegiu-lo amb calma... i en alguns moments feu-ne pregària». Efectivament cal fer-ho així perquè en les pàgines d'aquest llibre s'hi troba

l'expansió d'una ànima sacerdotal que estima amb bogeria Déu i el proïsme.

El text d'aquests *Diaris íntims* integra: el *Diari de temps de persecució*, que va del 19 de març de 1937 fins al 22 de gener del 1938; el *Diari de seminari*, del 19 de setembre de 1939 al 7 d'agost de 1941; i el *Diari de malaltia*, no escrit pel Dr. Tarrés, sinó pel seu director espiritual Mn. Pere Llumà i per la presidenta de l'Acció catòlica de Sarrià, Maria Lluïsa Argullol, que va fer companyia al Servent de Déu a la Clínica de la Mare de Déu de la Mercè, on va traspasar santament el dia 31 d'agost de l'Any Sant 1950. Francesc Raventós i Pujol, vicepostulador de la Causa de Canonització ha escrit una encertada *Introducció* a cada un dels *Diaris*, que facilita molt el seguiment i la comprensió de les entrades, de les anotacions de l'autor. Precedint el text del conjunt s'hi troba un breu *Índex* de les coses i conceptes que surten sovint al llarg de les pàgines del llibre. Aquest i totes les abundoses notes de peu de pàgina són útils, ja que el Dr. Tarrés escrivia en temps de persecució i clandestinitat i calia extremar la prudència a fi d'evitar represàlies a les persones esmentades, en cas que els manuscrits arribessin a mans de persones estranyes.

Al final d'aquests *Diaris* hi ha un estudi del Dr. Pere Montagut i Piquet, jove prevere de Barcelona, autor del llibre *El secret de Mn. Pere Tarrés: la caritat pastoral*, i professor de l'Institut de Teologia Espiritual de Barcelona. De la transcripció del text se n'ha fet càrrec el P. Jaume Gabarró, monjo de Solius. Encara que el seu nom no es menciona, s'hi veu la ma de Maria Àngels Papiol i Mora, fidel secretària de la Comissió pro-beatificació Dr. Tarrés, redactora dels ja 68 butlletins "Records i notícies" sobre la persona i la fama de santetat del seu director espiritual, el Servent de Déu Pere Tarrés i Claret.

En el primer *Diari*, l'autor, obligat per les circumstàncies degudes a la inactivitat del seu amagatall al pis d'una família amiga que l'acull, es veu motivat a incrementar les hores de pregària i contemplació, que satisfan el seu desig d'intimitat amb Déu i la seva Mare Santíssima. Tot just comença el *Diari*, ja veiem per on va l'itinerari de la seva espiritualitat: pel camí de la infància espiritual de Santa Teresina de l'Infant Jesús. També hi surt la seva lluita personal per a la purificació del seu caràcter, que facilitarà el seu lliurament més ple a la voluntat de Déu i al servei de les ànimes.

El segon *Diari* plasma la seva ascensió espiritual i la seva plena donació a la vocació sacerdotal. Els resums i els propòsits que li inspiren les meditacions dels Exercicis espirituals que fa després de la seva ordenació, constitueix un material molt aprofitable per als sacerdots; no solament per a l'oració personal, sinó també per a la predicació.

El testimoni de Mn. Pere Llumà, en el tercer *Diari*, són uns apunts pressos fidelment des del 21 de juny, dia del Viàtic, fins el 20 d'agost. En ell descobrim la intensitat de la donació amorosa i sacrificada del Dr. Tarrés. Donació avalada per la seva ofrena com a víctima per a la salvació de les ànimes i especialment per a la santetat dels sacerdots.

Tot en tot, un llibre ben útil per a meditar i per a motivar el zel dels que el llegeixin.

Ignasi Segarra Bañeres